

10.

Erzsébet nehéz szívvel indult el, hogy teljesítse küldetését. Olyan lehangolóak voltak a téli utcák, a feketére tiport hó, a villamosok örökös csilingelése, az elvágató bérkocsik, amelyek fölverték a sarat, a piszkos lilás derengés a háztetők fölött, az emberek, ahogy behúzott nyakkal, fölhajtott gallérral siettek szemközt a hóeséssel, miközben a szél ferdén az arcukba fújta a piszkos hópelyheket. Otthon, gondolta, most minden fehér lehet, az ég tiszta sötétkék, a bencés templom nyitott ajtaján a fény kihullik a hóra, amelynek szeplőtelen síkját csak itt-ott töri meg egy-egy láb- vagy keréknyom. Amikor a Körút zajos világosságából betért a sötét mellékutcába, összerezsent, mert egy részeg jött vele szemközt tántorogva, pedig még alig múlt el négy óra. Náluk odahaza legfeljebb éjfél tájban látni részeg az utcán, és többnyire olyankor is csak a külvárosban, a rossz hírű környéken, amerre rendes ember nappal sem szívesen jár. Nagy ívben kikerülte a részeg, és a házsámokat nézegette, melyik oldalon is lehet a 25-ös. Közben olyan csüggedés fogta el, hogy legszívesebben visszafordult volna: egy csöppet sem bízott a küldetése sikerében. Ugyan miben reménykedik az apja, hogy azt képzelet, Emmát rá tudja beszélni, jöjjön haza, vagy legalábbis költözzék vissza Magda néniékhez?

„Ti olyan jó barátnők voltatok valaha!” – Az apja ezzel értelt, és ez igaz is volt, csakugyan nagyon közel álltak egymáshoz, mielőtt a *Hírlap*ban az a cikk megjelent volna. Utána, egy darabig, Emma csöndes volt és magába forduló, aztán hirtelen nagyon megváltozott, élénk lett, valahogy furcsán, keményen csillogó, sokszor gúnyos és kíméletlen, lehámlott róla az a félnék, megható báj, amely benne, Erzsébetben régebben olyan mély, már-már anyai gyöngédséget ébresztett. A nők, a lányok csakúgy, mint az anyák, gyűlölni kezdték („...hiába, a Schlagetter-vére!” – hallotta Erzsébet nemegyszer a hátuk mögött a mérgezett suttogást), a férfiak meglepetten föl villanó szemmel kapták fel a fejüket azokra az éles, kihívó visszavágásaira, amelyekkel udvarias mondataikra felelt, és mint a vadat orrontó vadászkutya eredtek a nyomába. Mondhatni, népszerű lett, csakhogy ebben a népszerűségben volt valami kellemetlen, valami gyanús és sötét árnyalat. Aztán Emma egyszer csak váratlanul visszahúzódott mindenkítől, hat ökörrrel sem lehetett többé semmiféle társaságba elvonszolni. Ennek ő eleinte még örült is: azt hitte, végre túltette magát azon a *Hírlap*-histórián, megkomolyodott és megtalálta a lelki békéjét. De aztán észrevette, hogy a húga visszahúzódásában vád és keserűség van, vád mindenki ellen, még őellene is, az egész világ ellen. Akkor megpróbált beszélni vele, közelebb férközni hozzá, hogy kicsalogassa ebből az öngyilkos önsajnálathoz, de Emma ridegen, foghegyről felelgetett neki. Nem, a vége felé már egyáltalán nem voltak jó barátnők, és Erzsébet nem is remélte, hogy a húga hallgatni fog rá. De nem volt más választása, legalább meg kellett próbálnia.

A házat, ahol Emma most lakott, éppolyan gyűlöletesnek találta, mint az egész környéket. Jobb napokat látott, hámló vakolatú épület volt, a kapualj sötét, a me-

redéken kanyargó lépcsősor bűzös és szemetes. Amikor fölért a harmadikra és becsöngetett, sokáig nem történt semmi, és ő már-már azt hitte, hogy Emma talán nincs is otthon, hogy nem kapta meg a levelét. De amikor nyílt az ajtó, és meglátta az ajtórésben a hűgát, újra előtötte ugyanaz a forró, fájdalmas szeretet, amelyet valaha régen, kislány korában érzett iránta.